

BENİM DOĞAN ABİM...*

Ata SOYER

Yıl 1972. Bize göre biraz kalınca sayılabilecek, dağınık görünümlü, şişe camı gibi gözlüklü ve sürekli sigara içen bir adamı bize göstererek, "işte, Kaplan'a silah çeken adam bu" dediklerinde, ona saygı duymuştuk. Çünkü, "Kaplan" denilince, hepimiz tir tir titriyorduk.

Yıl 1974. Mithatpaşa Caddesi'nde, eskiden MİT binası olduğu rivayet edilen sanıyorum 3 katlıydı-bınaya bizi götürdüğünde, henüz binada çok eksik vardı. Orası, bizim (ve 4 okulun daha) derneğimizin ilk binasıydı. İlk toplantılar (bu arada bizim adını gazetelerden gördüğümüz ve "Kesintisiz II-III'ü"nü el yazısı ile çoğaltarak okuduğumuz insandan, adıyla söz eden biraz da bizden yaşlıca adamları merakla dinlediğimiz), eğitim çalışmaları (Marksizm'i, "Doktor"un kitaplarından öğrenmeye çalıştığımız), ilk kavgalar (onun, o sırada okulumuzda 19 olduğu ileri sürülen PDA'lıyı-bunun "Patent Ductus Arteriosus" olmadığını bizim kuşağımızdan herkes bilir-kovaladığı), ilk seçimler (görev vererek "kafalama" yöntemi bağlamında, Alper abi ile birlikte benim de sayım kuruluna seçtiğim) hep o binada ve onunla yaşandı. Halen bile tanımaktan mutlu olduğum ilk "abilerimi" orada tanıdım;

Kürşat, Alper, Sait, Salim ... Ve de arkadaşlarımız; Adnan, Yusuf, Sedat, Jale... Hatta, sırf Kız Teknik'in Derneği orada diye, derneğe gelmeye başlayan arkadaşlarımızı da ...

- Yıl 1978. Biz Mardin'e giderken, onun Ağrı'ya gittiğini öğrendim. Orada köylülerle "satranç" oynamış. Başka konulardaki sabırsızlığının tersine, satrançtaki sabrı şaşırtıcıydı.

1980 sonrası, askere -gitmişti. Şans eseri, Etimesgut Tank Taburunu çekmişti. Babamın "iş arkadaşı" olmuştu. Bu "arkadaşlık", abi-kardeş ilişkisini pekiştirdiği gibi, ilişkiye hoş bir renk de getirmişti; zaman

zaman bana kızdığına, "seni döveceğim ama, askerlik arkadaşımın oğlusun" derdi. Bir sürü sürgün tehdidi, baskı vb. altında askerliğini tamamladı.

1982 YÖK'zede olarak işsizdim. O da, belediyede. Çiğdem ablanın Ufuktepe'deki muayenehanesine birlikte gidip, bana muayenehane yeri aradık. Yıl 1983. Bu arada, birlikte uzmanlık sınavlarına çalıştık! Özellikle, arkadaşları arasında "Katil" diye bilinen ih-san abinin de yönlendirmeleri ile, Radyoloji sınavını kazandık. Birlikte Numune Hastanesi'nde ihtisasa başladık. Güvenlik soruşturamamdaki sorunları aşmadan, tayindeki sıkıntıların çözümlenmesine kadar yardımcı oldu.

Numune Hastanesi'ndeki radyoloji ihtisası, o ve arkadaşları(mız) sayesinde, oldukça renkli geçti. Orhan, Mahir, İbrahim, Tayyar, Mehmet, Levent... Her öğlen kahveye gidilir, akşam mesaiden sonra "Express"e... Zaman zaman, bu mesai geceye uzardı. Ona pek ayak uyduramaz, kaçamak yaparsak fırçamızı yerdik. Ama birçok arkadaşı ile, o mesailer sırasında tanıştık ve dost olduk.

1986'da bir yasa değişikliği gündeme geldi. Girdiğimizde "4 yıl" olan ve Radyoloji adı altında Radyodiagnostik ve Radyoterapi olarak birlikte verilen ihtisas, ikiye ayrılıyordu ve isteyen bu değişiklikten yararlanarak birini tercih edebiliyordu. O da, 3 yılı ve Radyodiagnostik'i tercih etti. Ben devam ettim. 1986'da ihtisası alıp, Belediye Hastanesi'ne tayin yaptırdı.

1988'e doğru, ATO'daki işler nedeni ile bir süre küstük. Zaten, onunla kavga etmeden, iyi dost olunmayacağını öğrenecektik. Böyle bir ortamda, Nisan 1988'de yapılacak seçimlere girecek liste konuşuluyordu. 1986-1988 ekibinden Selim abi ile benim devam edeceğim, yeni arkadaşlarla yeni bir ekibin çıkması fikri, gündemdeydi. O tartışmalar sırasında,

*Doğan İstanbulluoğlu için yazılmış, Türk Tabipleri Birliği Tıp Dünyası Gazetesininin 15 Ekim 1999 tarihli 50. sayısında yayımlanmıştır.

Selim abi, eleştirilere tepki olarak adaylıktan çekildiğini açıkladı. Ben de, onunla çekildim; iş kilitlendi. Bir grup arkadaş da, bu kilitlenmeyi çözmek için çaba harcıyordu. O da, bu çaba harcayanlardı. Küskünlüğümüz sürüyor, ama bu konu önemli diye konuşuyorduk. Tartışmanın bir noktasında, bana kızarak, "ulan, amma p.ştluk yapıyorsun" dedi. Ben de, "senin talebenim, senden öğrenmişimdir", diye yanıtladım. Taşı gediğine koydu; "ben öğrettiğimde, bu kadarını öğretmemiştim. Sen sonradan öğrenmişsin" dedi. Bu tartışma, barışmamızı da sağladı. Kilidi de çözdük.

Yıl 1988, Kasım'ın 6'sı. Kılıç'larımızdan Cengiz'i bir trafik kazasında yitirdik. Cenazesini birlikte İstanbul'a götürdük, Yeniköy Mezarlığı'na defnettik. Sonra, birlikte gidip-Şükrü Güner ve İstanbul'dan da arkadaşlarla-Yeniköy'deki bir meyhanede Cengiz'in anısına içtik. Yine hep beraber trenle döndük. Döndüğümüzde öğrendik ki, o ve iki arkadaşı Belediye Hastanesi dışına sürülmüştü. Neden - bahane desek daha doğru olur- Cengiz'in cenazesinde benim yaptığım konuşmaydı. Can Yücel'in Deniz'ler için yazdığı şiiri okumuş, mezarının başında kendisini anmak için içeceğimizi söylemişim. "Kınalı" Mehmet, buna sinirlenmiş, arkadaşlarımızı sürmüştü. Ona karşı, Ankara Tabip Odası olarak bir kampanya başlattık. "Kınalı" başını oldukça ağrıtmıştık. 1989 seçimleri sonrası, Karayalçın, onları geri hastaneye aldı.

1989'da başhekim oldu, Belediye Hastanesi'ne. Üstelik, Orhan Aybers'in başhekim olması için

çabalarken. Çok sayıda insanın işe alınmasında emeği geçti. Ankara Tabip Odası ve Türk Tabipleri Birliği'nde yönetici görevi almadı ama, hep işlerin içinde oldu. 1990-92 döneminde yaşanan ve örgüt içi sıkıntıya yol açan "istifa" olayı sonrası, Denetleme Kurulu yolu ile oynanmak istenen oyunu-tek başına-bozdu. İncir çekirdeğini doldurmayacak bir konuda, bir bardak suda fırtına koparmak isteyenlere, bir örgütsel "adap" dersi verdi.

Sonra, Doğan Röntgen muayenehanenin TTB'ye yakın binaya taşınması. SSK macerası. Giderek, daha az görüşmek. Hatta bir keresinde, telefonla birbirimize hastalıklarımızdan söz ediyorduk. Benim diyabetim. Onun kolesterolü. "Ulan" dedi, "tıpkı babalarımıza benzedik". "Neren ağrıyor, neren hasta. Bu yaşta, bu kadar hastalık lafı edilir mi?"

1997 yazında, İzmir'e giderken vedalaştık. Yaklaşık bir yıl sonra, hastalık haberini duydum. 1999 Ekim'inde de anısına bir yazı yazıyorum. Evet, ben "Kıvılcım"ın "mızıkçı amcası", her zaman "abiliğini" hissettiğim Doğan abiyi, yukarıdaki öznel notlarla anımsıyorum. Biliyorum ki, onu anlatmak, bir yazıya sığacak kadar kolay değil. Ben sadece, onunla kurduğum iyi dostluktan bazı satırbaşlarını aktarıyorum. Mutlaka, onun diğer dostlarının, çok daha fazla anıları vardır. Ve biliyorum ki, insanların öyküsü, onların kurdukları dostlukların, dostlarında bıraktıkları öznelliklerin toplamıdır. Doğan Abi'nin, bu toplamının epey büyük olduğunu biliyorum.